

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrala a soudců JUDr. Ivy Hubáčkové a JUDr. Miroslava Stoklasy ve věci žalobce: **Mgr. Bc. David M.**, narozený xxx, bytem xxx, zastoupeného Mgr. Ing. Jiřím Komárkem, advokátem se sídlem Újezd nad Lesy, Praha 9, Podlužanská 2203, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **113.494,98 Kč s příslušenstvím**, k odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. listopadu 2016, č. j. 27 C 123/2015 - 222,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II. **p o t v r z u j e**, ve výrocích I. a III. **se z r u š u j e** a v tomto rozsahu **se** věc **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně žalovanému uložil zaplatit žalobci 70.654,98 Kč spolu s příslušenstvím, a žalobu zamítl o 42.840 Kč s příslušenstvím. Žalovanému uložil zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.923 Kč.

Žalobce se domáhal proti žalovanému zaplacení 113.494,98 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody, která mu vznikla v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí v trestním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 37 Nt 5700/2014. Žalobce byl dne 13. 2. 2014 zadržen Policií České republiky a současně nucen odevzdat tři cestovní pasy, zároveň mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání. Dne 14. 2. 2014 byl propuštěn a téhož dne byl státním zástupcem podán návrh na zákaz vycestování žalobce do zahraničí dle ust. § 77a trestního řádu. Na základě toho vydal Obvodní soud pro Prahu 5 téhož dne usnesení o zákazu žalobce vycestovat do zahraničí a zároveň vyzval PČR k vydání cestovních dokladů žalobce. Usnesení bylo následně zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014 pro nepřezkoumatelnost a nedůvodnost a cestovní doklady žalobci byly vráceny dne 26. 3. 2014. Žalobci měla vzniknout majetková újma na základě dvou skutečností, které jsou v příčinné souvislosti s tímto nezákonným rozhodnutím, a to škoda ve výši 70.654,98 za zrušenou rezervaci ubytování v hotelu Les Suites du Montana ve Francii, kde hodlal se svojí rodinou trávit dlouhodobě plánovanou dovolenou od 20. 2. 2014 do 1. 3. 2014. V důsledku zákazu vycestovat byl nucen zrušit dne 18. 2. 2014 rezervaci. V druhém případě se jednalo o rezervaci letenek na Nový Zéland, kde hodlal v období od 11. 4. 2014 do 27. 4. 2014 trávit dovolenou se svojí rodinou. Dne 19. 3. 2014 provedl storno objednávky a poplatek za zrušení rezervace činil 42.840 Kč.

Soud vzal za prokázané, že žalobce se dne 10. 4. 2014 obrátil na žalovaného s žádostí o tzv. předběžné jednání nároku na náhradu škody uplatněné posléze předmětnou žalobou a žalovaný žádosti ani z části nevyhověl. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. 37 Nt 5702/2014, bylo uloženo omezení spočívající v zákazu vycestování žalobce do zahraničí. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 44 To 134/2014, bylo usnesení soudu I. stupně zrušeno a dne 26. 3. 2014 byly žalobci vráceny cestovní pasy. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2014, č.j. 4 Tz 27/2014 – 109, Nejvyšší soud ČR rozhodl, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014 a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon ve prospěch i neprospěch obviněných s odůvodněním, že Městský soud v Praze důvodně poukázal na zcela nepostačující odůvodnění napadených rozhodnutí, ale současně sám si neopatřil potřebná data nebo údaje, což vedlo k tomu, že ani dovolací soud nebyl oprávněn činit závěry, zda zákaz vycestování byl vysloven důvodně či nikoliv. Dále vzal soud za prokázané, že rezervační poplatek za ubytování v hotelu Les Suites du Montana ve Francii ve výši 2.704 EUR (70.654,98 Kč) byl žalobcem zaplacen dne 2. 10. 2013 pro dvě dospělé osoby a tři děti, rezervace byla žalobci potvrzena ze strany hotelu 7. 10. 2013, přičemž dle podmínek je složený rezervační poplatek nevratný méně než třicet dnů před datem příjezdu. Pobyt byl zarezervovaný na termín 19. 2. 2014 až 1. 3. 2014. V případě letenek na Nový Zéland vzal soud za prokázané, že cestovní kancelář Čedok byla společností MSB Legal, v.o.s. vystavena faktura č. 21 55 19 69 ze dne 4. 11. 2013 na částku 764.505 Kč za objednávku sedmi letenek pro rodinu žalobce. Žádost o stornování letenek byla provedena společností MSB Legal, v.o.s., dne 19. 3. 2014, storno poplatek za zrušení rezervace, který propadl, činil 42.840 Kč. Soud vzal za prokázané, že žalobce zastává pozici společníka v uvedené společnosti, jako i jeho tvrzení, že objednávku platil on, neboť měl za MSB Legal, v.o.s., pohledávku z titulu podílu na zisku, který mu nebyl vyplacen,

což soud zjistil z dohody o započtení vzájemných pohledávek mezi žalobcem a společností ze dne 1. 2. 2014.

Po právní stránce soud nárok posuzoval dle ust. § 1 odst. 1, § 2, § 5 písm. a) a § 8 zák. č. 82/1998 Sb., když podmínkami vzniku odpovědnosti státu za škodu je existence odpovědnostního titulu, vznik škody a existence příčinné souvislosti mezi odpovědnostním titulem a vznikem škody. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. 37 Nt 5702/2014, o uložení omezení spočívajícího v zákazu vycestování žalobce do zahraničí, které bylo vykonatelné bylo ke stížnosti žalobce zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014 sp. zn. 44 To 134/2014 pro nepřezkoumatelnost a nedůvodnost. Soud toto rozhodnutí hodnotil jako nezákonné rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 10. 2014, č.j. 4 Tz 27/2014 - 109, usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 44 To 134/2014, byl porušen zákon ve prospěch i neprospěch obviněných. Soud přesto shledal, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno právě usnesením Městského soudu v Praze. Rozsudek Nejvyššího soudu, který sice zrušil usnesení Městského soudu v Praze, současně potvrdil správnost zjištění stížnostního soudu ohledně naprosto nedostatečného odůvodnění rozhodnutí soudu nalézacího. Tuto velmi specifickou situaci soud posoudil jako nezákonného rozhodnutí, neboť je zřejmé, že pro vady řízení (neodůvodněnost rozhodnutí a nezjištění skutkového stavu) bylo rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 také zrušeno. Příčinnou souvislost mezi vznikem škody žalobce a nezákonným rozhodnutím zkoumal samostatně soud ve vztahu k jednotlivým uplatněným nárokům. V důsledku uloženého zákazu vycestování žalobce zrušil plánovanou rodinnou dovolenou do Francie, v souvislosti s čímž vynaložil náklady ve výši 70.654,98 Kč představující nevratný rezervační poplatek. Soud nepřisvědčil argumentaci žalovaného, že tuto náhradu nelze přiznat v důsledku toho, že žalobce nevyužil institutu povolení vycestování podle § 77a odst. 6 trestního řádu. Nevyužití tohoto institutu je v dané věci nerozhodné, neboť nelze dovodit, že by podmínkou náhrady škody bylo využití institutu, u něhož nejsou v dané věci splněny zákonné podmínky pro jeho úspěšnost. Neshledal proto důvodnou obranu žalovaného v tom, že nelze požadovanou částku přiznat v důsledku porušení prevenční povinnosti žalobce, a v tom, že rodinní příslušníci mohli na rodinnou dovolenou jet. Je nepochybné, že žalobce se dovolené nemohl účastnit a tedy on nemohl zakročit k případnému dalšímu snížení újmy, neboť k tomuto snížení přistoupil tak, že rezervaci nezrušil. Vzniklou škodou je tedy pouze rezervační poplatek, nikoliv celá částka pobytu. Skutečnost, že rodina žalobce se rozhodla bez něj nejet na rodinnou dovolenou, není přičitatelná žalobci. Již ze samotné rezervace učiněné pro dvě dospělé a tři děti, je zřejmé, že se mělo jednat o rodinnou dovolenou a úvahy žalovaného o tom, že rodina měla jet bez něj, jsou proti samotnému smyslu institutu rodinné dovolené i obecné logiky fungování rodiny v současné společnosti. Z tohoto důvodu v tomto rozsahu soud žalobu shledal důvodnou.

Druhým uplatněným nárokem žalobce bylo zaplacení částky 42.840 Kč představující nevratnou část rezervace letenek na Nový Zéland na rodinnou dovolenou v období od 11. 4. 2014 do 27. 4. 2014, která byla zrušena dne 19. 3. 2014. U této tvrzené škody se jednalo o rodinnou dovolenou, která byla plánována v termínu, v němž žalobci již nebyl uložen zákaz vycestování, neboť 20 dní před tímto termínem došlo ke zrušení rozhodnutí, kterým byl zákaz žalobci uložen. Uložený zákaz vycestování byl žalobci zrušen již dne 20. 3. 2014, žalobci nic nebránilo, aby vycestoval, tedy, aby mu nevznikla škoda žádná. Soud nepřehlédl, že zrušení letenek předcházelo rozhodnutí stížnostního soudu o jeden den, i když ze spisu je zřejmé, že soud nařídil neveřejné zasedání již dne

4. 3. 2014 právě na den 20. 3. 2014. I kdyby soud dovedl příčinnou souvislost, nemohl v tomto rozsahu žalobě vyhovět z důvodů porušení prevenční povinnosti žalobce. Odkázal na ust. § 2903 zák. č. 89/2012 Sb. Podle kterého nezakročil-li ten, komu hrozí újma, k jejímu odvrácení způsobem přiměřeným okolnostem, nese ze svého, čemu mohl zabránit. V případě žalobce hrozil vznik újmy ve výši storno poplatků za rezervované letenky. Pokud žalobce jednal tak, že letenky zrušil, aniž by to bylo nezbytné, musí nést náklady, které na zrušené letenek vynaložil. Z tohoto důvodu v tomto rozsahu žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle poměrného úspěchu účastníků ve věci dle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř.

Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci. Žalobce odvoláním napadl zamítavý výrok II. Soudu vytýkal, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a stručně rekapituloval předchozí skutkový děj, který vyústil ve vydání nezákonného rozhodnutí, v souvislosti s nímž vznikla žalobci škoda, jejíž úhrady se vůči žalovanému v předmětném řízení domáhá. Shodně se žalobu opakoval, že provedl u cestovní kanceláře obchodní společnosti Čedok, a. s., v souvislosti s naplánovanou rodinnou dovolenou na Nový Zéland rezervaci letenek za celkovou cenu 764.505 Kč, která byla uhrazena z účtu advokátní kanceláře MSB Legal, v.o.s., jejímž je společníkem. Když podal stížnost proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 o zákazu vycestovat, prostřednictvím pověřené osoby informoval dne 13. 3. 2014 obchodní společnost ČEDOK, a.s., o pravděpodobném zrušení rezervace a dne 9. 3. 2014 podal žádost o storno letenek a jejich refundaci. Faktura společnosti Čedok a.s., vystavená mu dne 21. 3. 2015 obsahovala manipulační poplatek za zrušení rezervace ve výši 42.840 Kč, který musel uhradit. Soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že se jednalo o odlet z České republiky v termínu, v němž žalobci již zákaz vycestování uložen nebyl. Soud nepřikročil k dovození příčinné souvislosti mezi existencí nezákonného rozhodnutí a vzniku škody, neboť jeho jednání vyhodnotil jako porušení prevenční povinnosti ve smyslu zákona č. 89/2002 Sb. S tímto názorem se žalobce neztotožnil a podle jeho názoru mu porušení prevenční povinnosti nemohlo být přičítáno k tíži. Soud tento závěr odůvodnil tím, že Městský soud v Praze nařídil jednání ve věci sp. zn. 44 To 134/2014, při kterém bylo zrušeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 37 Nt 5700/2014 již dne 4. 3. 2014 na den 20. 3. 2014. Dle názoru soudu měl tedy se stornováním letenek posečkat. Odkázal v první řadě na nesprávnou právní terminologii soudu a použitá čísla paragrafů zák. č. 89/2012 Sb., když prevenční povinnost soud nesprávně užívá ve spojení s § 2903, a ve skutečnosti předmětem § 2009. Ust. § 2903 citovaného zákona je zvláštním prevenčním ustanovením mířící na toho, komu hrozí újma a je označováno jako tzv. zakročovací klauzule. Toto ustanovení nestanoví žádnou povinnost. Z tohoto pohledu tedy žalobce ani žádnou prevenční povinnost, která by mu z tohoto ustanovení vyplývala, porušit nemohl. V případě tohoto ustanovení se posuzuje pouze přiměřenost způsobu odvrácení újmy vzhledem ke konkrétním okolnostem. Ani v tom však nesouhlasí žalobce s tím, že by jedno jednání nebylo nezbytné, a tudíž nepřiměřené okolnostem. Argumentace soudu, že dovolená se měla konat v termínu, ve které už zákaz cestování neplatil, označil za účelovou a mýjící se nejen se správnou právní kvalifikací. Žalobce nebyl a není schopen s žádnou relevancí předpovědět ani povinen v žádném stupni relevance předvídat, jakým způsobem odvolací soud rozhodne v budoucnu, a to ani tehdy, když subjektivně považoval postup orgánů činných v trestním řízení soudu I. stupně za nezákonný. Rozhodnutí dne 20. 3. 2014 v době provedení storna nemohl vůbec předvídat. Avšak i pokud by se předem spoléhal na to, že mu soud při jednání 20. 3. 2014 zcela vyhoví a usnesení o zákazu vycestovat zruší pro jeho nepřezkoumatelnost a nedůvodnost, nemohl si být jistý konkrétním dnem, v němž by mu byly cestovní doklady

vráceny, neboť trestní řád žádnou konkrétní lhůtu neobsahuje. Vychází se pouze s lhůty „bez zbytečného odkladu“, která je v praxi vykládána vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. V den vyhlášení usnesení, žalobci nebylo soudem oznámeno ani zaručeno konkrétní datum vrácení cestovních dokladů. Není tak pravda, že by jednal nepřiměřeně, naopak svým jednáním se vzhledem ke všem nastalým okolnostem snažil zabránit narůstání výše storno poplatků ze strany cestovní kanceláře. Soud nepřiměřeně přísně rozhodl v jeho neprospěch, nevážil konkrétní okolnosti komplexně a v důsledku nesprávného právního vyhodnocení pohlížel na jeho jednání pouze v kontextu dat a časové synchronizace. Svým jednáním se naopak snažil eliminovat stále narůstající poplatky za storno letenek, a to vzhledem k jejich objektivně velmi vysoké ceně (sedmi letenek) v částce 764.505 Kč do mimoevropské destinace. Jednal tedy zcela ekonomicky a obezřetně, s náležitou opatrností a přiměřeně, když se snažil odvrátit vznik ještě větší újmy, která mu mohla vzniknout. Navrhl změnu napadeného výroku tak, aby žalobě bylo vyhověno i v tomto rozsahu.

Žalovaný napadl výroky I. a související výrok o nákladech řízení, soudu vytýkal nesprávné právní posouzení věci. Dle žalovaného ve věci není dána existence odpovědnostního titulu, ani vznik škody v příčinné souvislosti s rozhodnutím soudu. Rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 o zákazu vycestování nelze považovat za nezákonné rozhodnutí vzhledem k rozsudku dovolacího soudu. Rozhodnutí soudu I. stupně sice bylo zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 4 Tz 27/2014, následně však konstatoval, že usnesením odvolacího soudu byl porušen zákon. Dle žalovaného tak nelze považovat rozhodnutí soudu I. stupně za nezákonné, když nezákonnost rozhodnutí byla konstátována rozhodnutím, u něhož dovolací soud konstatoval porušení práva a rozhodnutí soudu I. stupně neshledal nedůvodným. Vzhledem k argumentaci dovolacího soudu se žalovaný domnívá, že závěr učiněný kompenzačním soudem o existenci odpovědnostního titulu ve formě nezákonného rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení, když zrušující rozhodnutí odvolacího soudu označil dovolací soud za nezákonné a k zákonnosti či nezákonnosti rozhodnutí soudu I. stupně se nevyjádřil z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný dále sporoval pravost žalobcem předložených dokumentů a namítl, že nebyly doloženy s úředním překladem do češtiny. Soud vzal za prokázané zaplacení rezervačního poplatku ve výši 2.704 EUR dne 2. 10. 2013 na dovolenou v termínu od 19. 2. 2014 do 1. 3. 2014 ve Francii z dokumentu potvrzení o rezervaci ze dne 7. 10. 2013. K žádosti o mimosoudní projednání byly ke vzniku škody žalovanému předloženy dokumenty napsané Cancellation document (zrušení) ze dne 4. 3. 2014 a dále potvrzení ze dne 7. 10. 2013. Dle žalovaného s ohledem na porovnání předmětných dokumentů doložených při mimosoudním projednání nároku se jedná o účelově vytvořené dokumenty. Svědčí o tom skutečnost, že se neshoduje ani v úpravě dokumentu, ani v použitém jazyce, ani datech dovolené. Potvrzení o rezervaci ze dne 7. 10. 2013 je napsané v angličtině, obsahuje „průvodní dopis“ včetně oslovení žalobce a označení odesílatele. Dokument o zrušení ze dne 4.3.2014 je směsicí angličtiny a francouzštiny, absentuje zde jak oslovení, tak označení odesílatele. Liší se i termíny dovolené, když v jednom dokumentu je termín dovolené od 19. 2. 2014 od 1. 3. 2014 (10 nocí), zatímco v dokumentu o zrušení je termín až od 20. 2. 2014 do 1. 3. 2014 (9 nocí). Z dokumentu o platbě z 3. 10. 2013 není zřejmé čeho se platba týkala a v dokumentech je uvedena i položka pojištění pro případ anulace výši 100 EUR, která dle dokumentu ze dne 4. 3. 2014 byla fakultativní. Pokud by ovšem byla zaplacená, pak je zřejmé, že by pojištění mělo krýt náklady vynaložené v souvislosti s případným zrušením pobytu. Z tohoto důvodu se žalovaný domnívá, že nelze mít ze strany žalobce prokázané, že by došlo ke

zrušení pobytu, ani že by zaplatil rezervační poplatek a že mu nebyl vrácen. Vyslovil nesouhlas i s názorem soudu, že pro věc je nerozhodné nevyužití institutu povolení vycestování podle § 77a odst. 6 trestního řádu. Kompenzační soud není oprávněn posuzovat případnou úspěšnost či neúspěšnost využití institutu, o němž rozhodoval státní zástupce. Podstatné je, že žalobce tento institut nevyužil, aniž by prokázal, že na jeho straně byly dány důvody zvláštního zřetele hodné, tedy překážky, která by mu bránila objektivně tento institut využít. Spekulace o případné úspěšnosti či neúspěšnosti soudem jsou nevýznamné. Dále za právně irelevantní označil spekulativní úvahu soudu prvního stupně o smyslu „institutu rodinné dovolené i obecné logiky fungování současné společnosti“. Tyto úvahy nemají podklad v provedeném dokazování a nejde o notorietu, ale i pokud by snad existovaly tendence trávit dovolenou společně, musel by soud hodnotit konkrétní fungování rodiny žalobce. Navrhl změnu napadeného výroku tak, že se žaloba zamítá i v tomto rozsahu.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 205, § 212, § 212a o.s.ř.) a odvolání žalovaného shledal důvodný, odvolání žalobce důvodným neshledal.

Soud prvního stupně při svém rozhodnutí vycházel ze zjištěného skutkového stavu ve vztahu k usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 37 Nt 5700/2014, když průběh daného řízení mezi účastníky sporný nebyl. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně v tom smyslu, že toto rozhodnutí představuje odpovědnostní titul ve smyslu zák.č. 82/1998 Sb. Poté, kdy bylo usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 44 To 134/2014, pro nepřezkoumatelnost a nedůvodnost, Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku z 1. 10. 2014, č. j. 4 Tz 27/2014 - 109, vyslovil, že usnesením Městského soudu v Praze byl porušen zákon ve prospěch i v neprospěch obviněných, když v tomto rozsudku bylo potvrzena správnost zjištění stížnostního soudu ohledně naprosto nedostatečného odůvodnění rozhodnutí soudu nalézacího a protože nebyl ani dostatečně následně zjištěn skutkový stav a dostatek potřebných a řádně vyhodnocených důkazů ze strany Městského soudu v Praze. Z toho důvodu neměl ani soud dovolací možnost učinit závěr o tom, zda byl zákaz vycestování vysloven důvodně či nikoliv. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí nalézacího soudu bylo zrušeno soudem odvolacím, jedná se tedy o nezákonné rozhodnutí ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb., takovým je ovšem i rozhodnutí Městského soudu v Praze, které sice nebylo zrušeno Nejvyšším soudem ČR, byl vysloven pouze akademický výrok, ale s ohledem na závěr tohoto soudu je třeba jako nezákonné posoudit i pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu. Odpovědnost žalovaného v souzené věci je tak dána.

Se soudem prvního stupně pak odvolací soud souhlasí i při hodnocení příčinné souvislosti mezi škodou ve výši 42.840 Kč za zaplacený manipulační poplatek za stornování letenek pro sedm osob v dubnu 2014 na Nový Zéland. Letenky žalobce a další členové jeho rodiny hodlali využít v období od 11. 4. do 27. 4. 2014. A tedy již poté, kdy žalobci mohl volně cestovat. Žalobce nevyčkal rozhodnutí odvolacího soudu o své stížnosti proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5, přestože neveřejné zasedání Městského soudu v Praze bylo nařizováno na 20. března 2014 a tato skutečnost žalobci byla či mohla být známa již 4. 3. 2014. Jeho argumentace, že nebyl v schopen ani povinen znát předem rozhodnutí stížnostního soudu a že jednal obezřetně pro to, aby dále případnou škodu nenavyšoval s ohledem na celkovou cenu letenek, není právně významná. Žalobce argumentuje cenou všech letenek, když ve vztahu k své osobě, které by případně nárok mohl vzniknout, by mohl argumentovat pouze cenou jedné letenky, podle jejíž by se

nepochybně tak je odvíjel manipulační poplatek, je ze zřejmé, že postupoval dle vlastního rozhodnutí, které nemůže odvolací soud žádným způsobem kritizovat. Pokud však dospěl k závěru, že stornuje letenky všechny v době bezprostředně předcházející (1 den) jednání Městského soudu v Praze, odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně, že takové jednání se nemůže přičítat k tíži žalovaného. Žalobce nepochybně nemohl vědět dopředu ani předvídat jaké bude rozhodnutím Městského soudu v Praze ani konkrétní dobu případného vrácení cestovních dokladů. Svým jednáním, kdy stornoval letenky před tím, než bylo ve věci rozhodnuto a cestovní doklady mu byly vráceny (a to v dostatečném časovém předstihu před plánovanou cestou), přerušil svým jednáním příčinnou souvislost mezi vznikem jím tvrzené škody a vydáním nezákonného rozhodnutí. V tomto směru odvolací soud nepovažuje ani za právně významnou argumentaci odvolatele v tom smyslu, že ustanovení § 2903 zák. č. 89/2012 Sb. mu neukládá přímo žádnou konkrétní povinnost, jak předcházet škodám, ale jedná se o tzv. generální klauzuli. Argumentace soudu tímto ustanovením není nesprávné právní posouzení věci, když odvolateli lze přisvědčit v tom, že obecná prevenční povinnost je upravena ust. § 2900 zák. č. 89/2012 Sb. Samotná dikce ust. § 2903 je dostatečná k tomu, aby se po žalobci jednání předcházející jeho případné škodě vyžadovalo.

S odkazem na výše uvedené byl napadený rozsudek ve výroku II. (zamítavém) jako věcně správný dle ustanovení § 219 o.s.ř. potvrzen.

Důvodné jsou pak odvolací argumenty žalovaného ve vztahu k nároku žalobce odvíjejícího se od propadnutí rezervačního poplatku za dovolenou ve Francii v termínu od 20. 2. 2014 do 1. 3. 2014, tedy nepochybně v době, kdy žalobce byl omezen usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 v možnosti vycestovat z republiky a neměl k dispozici své cestovní doklady. Žalovanému je třeba přisvědčit v tom, že soud bez dalšího akceptoval a hodnotil listinné důkazy žalobcem předložené v cizím jazyce, přestože zásadně platí, že účastník, který takovéto důkazy soudu předkládá a domáhá se jich jako důkazu využít, musí je dodat přeložené do českého jazyka. Vzhledem k tomu, že soud takto nepostupoval, nemá odvolací soud podmínky pro přezkoumání těchto dokladů ani možnost vypořádat se z tohoto důvodu i s odvolacími argumenty žalovaného, které spočívají zejména v tom, že není zřejmé čeho se zaplacený poplatek týkal, kdo ho konkrétně platil a zejména pak se žalovaným namítanou položkou pojištění, která případně mohla znamenat, že žalobce žádný storno poplatek nemusel hradit. K uplatněnému nároku ale odvolací soud uvádí, že nárok na případnou věcnou škodu přísluší pouze žalobci, nikoliv jeho dalším rodinným příslušníkům, jednalo by se o nepřipustně extenzivní výklad zákona, jak ho soud aplikoval ve vztahu k uplatněnému nároku, a i v tomto je odvolací námitka žalovaného důvodná. Ostatním členům rodiny žalobce objektivně nic nebránilo využít složené rezervace a strávit plánovanou dovolenou bez žalobce. Je lidsky pochopitelné, pokud se rodina rozhodla, tuto dovolenou zrušit. Pokud její motivace byla dána tím, že bez žalobce jako manžela a otce rodinnou dovolenou nechce absolvovat, nezakládá to však jim ani žalobci nárok na úhradu celého, případně skutečně propadlého rezervačního poplatku vůči žalovanému. V tomto je tedy třeba nárok žalobce hodnotit tak, že případně je důvodný pouze k poměrné části propadlého rezervačního poplatku, který by se „platil“ v případě neobsazení jednoho místa v rezervovaném hotelu.

Z výše uvedeného důvodu byl rozsudek ve vyhovujícím výroku (I.) a v souvislosti s tím i ve výroku (III.) o náhradě nákladů řízení zrušen dle ust. § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. a dle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. byla věc v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud opět o náhradě nákladů řízení, včetně nákladů řízení odvolacího.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku, výroku, kterým byl potvrzen rozsudek soudu I. stupně, n e n í dovolání přípustné. Proti výroku zrušujícím lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

V Praze dne 31. května 2017

JUDr. Zdeněk S t i b r a l, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kolářová Lenka